

kommer mig at være dette, at man lod den forhøjede Indtægt i 1914 virke som en Præsumption, som en Formodning for en Skattepligt, som havde noget med Krigskonjunkturerne at gøre, og man saa paalagde Skatteyderne Bevisbyrden for, at Stigningen ikke har haft med Krigssituationen at gøre. Paa denne Maade vilde man i hvert Fald nærme sig Retfærdigheden, og man vilde navnlig naa noget af det, som maa have været tilsigtet. I Forbindelse hermed maa dette staa, at man udstrakte Skatten ud over 1914, ogsaa til 1915, for at der ikke skulde indtræde den store Vilkaarlighed, som ligger i, at man slaar ned netop paa disse Maanedre af 1914, men ikke paa dem, der følger efter. Ved at lægge denne Undersøgelse i Ligningsmyndighedernes Haand vilde man ogsaa fritage Finansministeren for et overordentlig vanskeligt og ubehageligt Hverv, idet der i en af Lovforslagets Paragraffer er givet ham Bemyndigelse til at ned sætte Skatten, naar Omstændighederne taler derfor. Der er naturligvis hermed tænkt netop paa Tilfælde som dem, jeg eksempelvis har fremført, og andre, og det er meget rigtigt, at der allerede i de bestaaende Indkomstskatte- og Formueskattelove er en saadan Bemyndigelse for Regeringen, men efter Sagens Natur vil det nu være yderst sjældent, at denne Bemyndigelse kommer til Anvendelse. Her derimod vil den meget hyppigt komme det. Der vil komme en Mængde Reklamationer til Finansministeriet, og det vil være overordentlig vanskeligt for det at afgøre dem. Det vilde være meget rimeligere at lægge dette hen til Ligningsmyndighederne, naturligvis som sædvanligt med Rekurs til overordnede Myndigheder.

Dette er Betragtninger, som jeg vil anbefale til Overvejelse i et Udvalg, saa kan vi se, hvor langt vi kan komme med dem. Som jeg berørte, finder jeg, at Skattegrænsen her er for højt oppe i Modsætning til ved Arveafgiften og Formueskatten, da jeg fandt, den var for langt nede. Den er her sat oppe ved de 15,000 Kr., og det maa erindres, at ved de Fradragsregler, der yderligere fastsættes for Merfortjeneste, kommer den i adskillige Tilfælde endnu højere op. Men selv de 15,000 Kr. er en for høj Grænse. Der er sikkert en Mængde Skatteydere blandt dem med en Indtægt af under 15,000 Kr., men dog over en Indtægtsgrænse — jeg nævner det eksempelvis — af mellem 5,000 og 6,000 Kr., der maaske netop har haft Krigsindtægter i ret udpræget Grad. Og jeg kan, naar man overhovedet vil give en

Lov som denne, ikke se nogen Grund til at undtage en Mængde velstillede Folk, der har set deres Indtægter stige stærkt ved Krigen.

Hvad Aktieselskaber angaar, vil jeg sige, at der kan rejses ret stærke Indvendinger mod at inddrage dem under en Beskatning som denne, i hvert Fald paa den Maade, som af Ministeren er foreslaaet. For det første rammer denne Beskatning i overordentlig mange Tilfælde ved Siden af. Dette, at en lille Kapitalist har sin Formue anbragt i Aktier, er ikke noget Bevis for Rigdom og Velvære. Aktierne fordeler sig mange Gange paa særdeles mange Hænder. Og selv store Aktieselskaber, Selskaber, hvis Aktiekapital gaar i Millioner, har mange meget smaa Aktionærer, og en Skat paa den store Merindtægt, som et saadant Aktieselskab har haft, vil mange Gange ramme Folk, der er lige paa Grænsen af Eksistensminimumet. Det er dette, der gør det mindre rationelt her at gaa til Aktieselskabsbeskatning. Men jeg forstaaer nok, at naar den højtærede Minister foreslaar en saadan Beskatning, er det, fordi han nødig vil have, at for mange Fisk skal løbe gennem Nettet, og ved Aktieselskabsbeskatningen fanger han jo nogle, som han maaske ikke vilde faa ved den almindelige Indkomstbeskatning. Men i hvert Fald kan jeg ikke forstaa, hvorfor der er sat en Grænse ved de 100,000 Kr.s Aktiekapital. Hvad der i Virkeligheden begrunder Skatteevnen, er, at vedkommende har et større Antal Aktier, der har givet et godt Udbytte, eventuelt et godt Merudbytte, men det er sandelig ikke Aktiekapitalens Størrelse. Der er netop mange smaa Aktieselskaber — Selskaber med en Kapital af 100,000 Kr. og derunder —, hvis Aktier er paa en enkelt eller ganske enkelte Hænder, og mange Gange er det Aktier, som man ikke har fundet det fornødent at udvande, netop fordi de er paa saa faa Hænder, og som giver et overordentlig stort Udbytte, saa at de paagældende Aktionærs Skatteevne kan være mange Gange større end den, som Aktionærene i de store Aktieselskaber har, hvor Aktierne er fordelte paa saa mange Hænder og Kapitalen ofte udvandet. Jeg savner derfor Forstaaelse af det rationelle i her at sætte en Grænse ved de 100,000 Kr. eller overhovedet sætte en Grænse.

Jeg kunde have andre Bemærkninger at gøre med Hensyn til dette Lovforslag, det er jo et rigt Tema for Reflektioner af forskellig Art. Men jeg skal indskrænke mig hertil. Som det høje Ting vil have